

Nuorten Osasto

VIOLET

(Jatk.)

"Hienoimpia valssin säveleitä soitettiin ja tuo nuorukainen seisoi uljaana edessäni, pyytäen minua tanssiin."

"O! miten sieluni säpsähti. Hysterisesti nousin ylös ja tanssin."

"Nyt minä olen häntä niin lähellä, että voin tehdä varmoja havainnoita. 'Koko hänen olemuksestaan uhkuu terveys. Hänen käteensä on puristettu toiseen käteeni ja tunnen siitä voimaa itseini virtaavan, ja vaikuttaa hänen kosketuksensa minuun aivan kuin vastakkaiset sähköt."

"Sitten hän kevyesti keskustella alkoi, ei muotisiveyden mukaan heti itseänsä esittänyt. Hänen sanansa olivat täsmälliset ja paikkaansa sattuvan sopivat. Hänen kevyt keskustelunsa suloinen ja sieluuni tunkevat.

Edellisen näkemäni mukaan tiesin että hän on toverini vallankumouksessa, vaikkakaan hän ei nyt juuri vallankumouksellisesti kansani jutellut. Tanssi loppui ja hän vei minut palkolleen ja ylevästi kiitti."

"Sieluuni oli nyt häilyvän rauhaton. Miksi en alkanut keskustella luokkastaisteluista? Silloin olisin hänet itseini toverina kiinnittänyt ja hän tietysti olisi tullut viereeni istumaan ja me olisi keskusteltu elämän filosofiaa. Hän olisi ollut läheisin toverini ja minä olisi toverina hänen rinnallansa loistanut. Yleisö tietysti olisi kevytimmielisesti meitä katsellut ja rappauteen siveytensä mukaan tehnyt johtopäätöksiä."

Elämän suloisemmissa toiveissa kului lita joutuiin — Ihan joutuiin. Viimeisen valssin sohdessa ja nuorison yhä edelleen pyörässä löi kello kaksitoista. Se merkitsi illan ohjelman loppumista. Kevytimmieliseen ohjelmaan innostunut nuoriso — syvästi vastenmielisyttä osoittaen, alkoi poistua haalilta. Vielä kerran loin katseeni haalin perällä istuvaan sieluuni peiliin ja siinä kuvastui elämäni kirkkaus kasvavana suloutena. Salaman nopeudella pukeuduin takkiini naisten pukuhuoneessa, sillä katseeni janoisi ja tahtoi vielä kerran hänet nähdä. Siellä hän seisoi erään sieluttoman tytön rinnalla, imelästi hänelle hymyillen. Minä en voinut olla kärsimättä, mutta uljaasti astuin rappausta kadulle ja riensin kotiin, johon päästyäni ajattelin yhtä ainoaa arvoitusta, joka oli: Menkö tuo uljas nuorukainen sen ränsyneen tyttölapsen kanssa? Tuloksettomasti hapullivat ajatukseni yön pimeydessä, minua ei nukuttanut. Sieluuni oli rauhaton. Koskaan nuorena elämässäni en ollut tuntenut sitä, mitä nyt tunsin. Sanomaton elämäni onni niin kirkkaana minulle salaa loisti, mutta tumma epätoivo sitä koomillisesti varjosi — ja se toi sieluuni tuskaa — polttavaa tuskaa.

Rauhoitu, nuori sydämeni, palaja rauhaton ajatukseni — viihdy siinä kehossa, missä ennenkin niin rauhallinen olti.

Avasin kirjastoni, otin Sosialismin historian, jonka puolue-auctoriteetti toveri Karl Kautsky on kirjoittanut. Siihen syvennyin tällä kertaa, vaan pintapuolisesti, itsekin pitapuolisuuttani häpesin. Mutta voimaton olin itseäni auttamaan. Ajatukseni olivat vaan hänessä — ja häneen ne hukkuivat.

Minä en nukkunut. — Se oli mahdollonta. Minä ulkokullatusti luin Sosialismin historiaa, mutta kuitenkin minä näin uutta. Sillä totisesti minä valvoin ja luin. Mutta yleisen miellipiteen mukaan sanottakoon, että se oli unta. Vielä tulokoon sanotuksi, että koskaan en ole uskonut ihmeitä. — Tuo jalosieluinen nuorukainen seisoi nyt edessäni, juuri sellaisena kuin tanssin loputtua viimeinen katseeni hänet näki. Mutta nyt hänellä oli punainen kirja toisessa kädessään ja

toisessa kädessä seppelä, johon oli kirjoitettu:

"Olet jalo, sinä ihana impye, en koskaan sua unhoita!"

Hän hymyellen tarjosi tuon seppelä minulle ja sitten hän avasi punaisen kirjan, josta luki matalalla äänellä:

"O! neitonen, tahdon sinut ikuisesti sieluuni painaa. Mutta ankarana pauhaa elämän meri. Voimakkaana verivirrat kansan seassa kuohuu — ja aallot voitonhimon uhreja sinne tänne viskelee. Pimeä on maailma, valoa tarvitaan! Kuule sinä välikkyvä sieluuni loiste — nainen suuri! Ei lemme autuus ole niin arvokas, että se saisi elämän tulisohjuja sammuttaa silloin, kun ne naisen sielussa ovat palamaan alkaneet. Kulje pää pystyssä ja vaikuta voimakkaasti sielä, missä kurjuus on huutavin, missä elämä on tyhjää ja toivotonta! Hyvästi, vielä joskus sun tapaan!"

Sitten tuli kaksi miestä, jotka minä puuhoitoverineä tunsin — joiden nimet jääköön mainitsematta — toinen heistä asettuen nuorukaisen oikealle puolelle, toinen asettui hänen vasemmalle puolelleen. Toinen niistä toverista viittasi kädellensä ja lausui: "Kansojen elämä on ollut taistelua koko sen olemassaoloajan. Taistelua se tulee olemaan. Mutta taistelu, jota maailman köyhällistä tänä päivänä käy, vapauttaa kansankunnat siitä häpeällisestä oloilasta, jossa ne ovat hallitsevista riippuvaiset olleet. — Sen jälkeen saa taistelu uuden kianteen — ja on se sitten vaant taistelua eli oikeammin loppumatonta kehitystä, elämän mukavuuksi!"

"Ihanteita on ihmisillä — yksi niistä on rakastuneiden yhdistymis-ihanne — mutta se saavuttaa oikeuden vasta sitten, kun kansojen yhteinen suuri ihanne toteutuu. Sitten, kun aineellinen epätasaisuus on poissa, kun rikkaiden suuremmuus menettää merkityksensä". — "Nuoret, te, joilla on neroa ja innostusta vallankumoustaistelussa, älkää unhoittako kallista tehtävääne sivuasiaksi, älkää syyttäkö rikkaiden lampua silloin, kun sen valo ehkä himmentäisi elämän suurta lampua, jonka valoa maailman köyhällistä kipeästi kaipaa. Hyvästi, joskus me vielä sinusta kuulemme, ja silloin on ritari rinnallasi, yhtä voimakas ja voimakkaampikin valonheittäjä kuin sinä, mutta te olette keskenänne saman arvoiset ja elämäne rakentuu rikkaidelle."

He kaikki katsoivat. — Minä tuijotin sosialismin historiaan. — Olen ajatellut, mitä vieläkin en käsitä mitä se oli, ja oliko sillä tulevaisuuteen nähden mitään merkitystä. Sitten minä laskeuduin levolle. Nukuin parisen tuntia sikeästi ja heräsin kauniin sunnuntai-aamun sarastaessa. Hän, tuo nuorukainen, oli ensimmäinen ajatukseni. — Hänen uljas miehuutensa, hänen kasvonsa kauneus, silmiensä hehku ja sielunsa jalous, ne olivat kuin kuvastimessa edelläni. Elämäni tuntui niin kevyeltä, niin herttaisen suloiselta ja autuaallisen jumalaiselta. Mutta samalla sydämeäni tunsin tummaa epätoivoa ja sielussani asui kaihoava tuska. Mahdollisesti olin rakastunut, tuohon jalosieluiseen ja uljasrakentiseen nuoreen mieheen. Nyt sen tiedän, vaan mahdollisesti hän ei tiedä, mitä on lemme tuskat ja mitä kärsii sydän hellä, nuoren tytön povella. Nyt tiedän mitä on rakkauden kaipuu — oi jalo nuorukainen, tunnetko naisen sydämen puhtaamman lemme?

Minä en hetkeksikään unhoita mielestäni elämän tosi-draamaa, jossa rakkaus voitonhimoisesti, ilkeästi liataan ja lempi ilkkuen raadellaan ja puhtaus kullalla häviltään.

Mutta kaiken tämän tragedian takaa näen minä puhtaana rakkauden ja jalon lemme, joka vapaana tarjoo elämän suloa ja sielun hiljalta rauhaa, jota ei rahavaltia tahraa eikä riippuvaisuus rumenna, eikä eläinvaltojen ilkalieju uhkaa. Kaiken tä-

män käsitän minä näin vapaana ja puhtaana siksi, koska rakkaus sydämeilläni tuota nuorukaista kohtaan on elämän kauheasta todellisudesta riipumaton. Koska elämän varjopuolel minulle eivät ole luoneet draamaa yksilökohtaiseen elämäni ja niin olen olen yhteiskunnallisen draaman sillä puolella, jossa on rakkautella vapaus valita intohimot, jolle uskollinen lempi rakentuu. —

Tiedän, että elämäni taival on synkkää, tummaa ja toivotonta ilman tuota jalosieluista nuorukaista. Kenties saisin rakastajia täältä ylhäältäpäin, jossa on ulkonaista loistoa ja äärettömyä ylellisyyttä, mutta jossa on enimmäkseen "kuolleita sieluja" ja kaiken jalojen arvojen köyhyys — jolloin ne, minuitakin varmasti kuolis ja alhaisuuteen katoaisi.

Mutta minä tunnustan sosialismin ja köyhällisten luokkataistelun ja tahdon olla siinä yksi pistävä pilkki, kapitalismin sydämeen. Olen myöskin asemassa, jossa on vapaus valita — ja minä myös valitsen — valitsen hänet tuolta alhaalta, joka on yksinkertainen, mutta jalo ja arvoja omaava, silloin entistä ehokkaammin henkeni liehakoit runotarten tarhoissa ja ajatukseni keskustele Jumallen kanssa.

Sieluuni kuiske

Kirj. Adpelly Thomson.
(Englanninkielestä suomentanut Victor Jokela.)

Minä en ole se, mikä minä olen, omasta ansiostani Minä olen rikas ja hyvinvoipa siksi, koska olen syntynyt rikkaista vanhemmista, jotka ovat luokkaedulliseen uskollisina osanneet työläisten riistosta itselleen kullataa koota.

Minä tiedän, että tuolla on nerouta ja taitoa, missä vallitsee puute ja kurjuus. Nerous ei ihmistä nykyään korota, vaan kavaluus.

Minä olen seurustellut sielullisesti nuorukaisen kanssa, jonka hikihelmet ovat juosseet kedon kaunistamiseksi, jossa minä ja vanhempani olemme ylellisyydestä nauttineet. Tiedän hänet jaloksi nuorukaiseksi. Hän ei ole sivistystä rahalla ostanut, mutta on sitä elämästä ammentanut, ja se on sitä oikeata moraalia. Se on maailman parasta siveysaarnaa. —

Sieluuni kaipaa jaloutta ja kärsii kullan hohteessa. Raha on kuollutta ja kylmää ihmisyyden rinnalla, ja rahallaja elämä ei ole kidutuksen arvoista, kun sen oikein käsitteä. Ajattellen huokaa Miss Adhelly.

ÄITEYSVAKUUTUS TULEE MYÖSKIN OTTAA LUKUUN.

Kun kerran asia on herätetty, on yleisön mielipide nopeaan kasvavassa terveysvakuutusta kannattamaan. Massachusettsissa on nimitetty valtion komissioni tutkimaan yleisvaltakunnallista vakuutusta tarkoituksella suosittelaisella lainlaadintaa heti esitettäväksi, varsinkin mikäli se koskee terveysvakuutusta.

Californiassa on jo komissioni toimeissa tässä kysymyksessä. Kaikki merkit osoittavat siihen tosiseikkaan, että New York, New Jersey ja Massachusetts aloittivat paljon merkittävän liikkeen, kun nämä asiat ensikerran esitettiin lainlaatikunnissa viime talvena.

Missä ikänä komissioni asetetaan toimeen terveysvakuutusasiassa, tai missä ikänä yleinen mielipide herätetään tämän kysymyksen suhteen, siellä pitää e-

Minkä nuorena oppii, sen vanhana taitaa

distystä harrastavien naisten pitää huoli siitä, että ei unhoteta äiteysvakuutusta, tai että jos hyvävää tarkoittavat naiset, jotka tässä epäonnistuvat, voisivat kuitenkin ymmärtää muuttamattoman teollisuuden kehityksen kulun, etteivät he saa aikaan sitä vääriä käsitystä, että äiteysvakuutus on vahingollinen työväenluokan naisille siksi muka, että se tekee työhön menon "houkuttelevaksi".

Ei ole mitään terveysvakuutusta, joka on niin perin tärkeä ja kauas ulottuva seurauksiltaan kuin on se, joka tarjoaa turvan yhteiskunnan lasten synnyttäjille. Terveysvakuutuslaki, johon ei sisälly myöskin äiteysvakuutus, epäonnistuu tyydyttämään ja täyttämään nykypäivän tärkeimmät vaatimukset. Jos aika on koittanut terveysvakuutuslainlaadinnalle, niin sosialisti- ja edistystä harrastavien naisten tulee pitää huoli siitä, että äiteysvakuutus tulee rikkomattomaksi osaksi tässä uudessa lakisäädöksessä.

Nyt kun koko maailma on sotahulluuden vallassa, sopii naisten hyvin muistaa, että heidän tämänpäiväinen "luonnollinen" suojelijansa voi shrapnellikuulat repiä kappaleiksi jo huomenna.

New York Call'issa A. B. C.

Köyhän pikku sisko

Kirj. Josephine Conger-Kaneko.
(Jatk.)

Anton oli väsynyt. Hänellä oli ollut tavallista väsyttävämpi päivä, alennusmyönntähden neljännessä kerroksessa. Naiset olivat tuupineet toisiaan ja tapelleet, päästäkseen hiisiin ja hänen kohteliais luonteensa oli äärimmäisyyteen asti hermostunut varjellensaan ettei heistä jotkut tulleet tapetuksi. Jännitys oli suurempi siitäkin syystä, että yksi hissipojista, joka oli tehnyt ylityötä edellisenä iltana, ei voinutkaan pysäyttää hissiansä ja menetti toisen kätensä pudotessaan huimaavaa vauhtia alas monta kerrosta. Kun Anton saapui illalla kotiin, teki hänen mieltensä panentua heti nukkumaan. Sen hän tekikin, siksi kunnes äitinsä herätti hänet pukeutumaan kekkereitä varten.

Hän oli saanut lepoa ainoastaan tunnin ja tämä häiritsemisen hermostutti häntä. Mutta äitinsä oli jo harjannut ja silitänyt hänen vaatteensa, joten hänellä ei ollut muuta tehtävää kuin syödä myöhästynyt illallissensa ja pukeutua. Pukunsa, ainoa mikä hänellä oli, paitsi työpukuaan, oli ollut uusi 2 vuotta sitten, mutta ei näyttänyt vielä uutta huonommalta, ja äitinsä piti huolen siitä, että se oli aina harjattuna ja silitettyä, että poikansa näyttäisi kun-

(Jatk. 8:lla sivulla)